

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci žalobce: , nar. zastoupen Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem AK Praha 2, Slezská 1, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.1.2014, č.j. MV 77230-3/SO-2013,

takto:

- I. **Žaloba s e z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

[1] Žalobce se podanou žalobou ke zdejšímu soudu domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14.1.2014, č.j. MV-77230-3/SO-2013, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a zároveň potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky č.j. OAM-3790-42/PP-2011 ze dne 21.5.2013, (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), kterým nebylo podle ust. 87e odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) uděleno povolení k přechodnému pobytu na území České republiky z důvodů obcházení zákona.

[2] V žalobě (téměř shodně jako v odvolání) žalobce uvedl, že považuje napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně za vydané v rozporu se zjištěným skutkovým stavem věci. Pokud správní orgán dospěl k závěru, že žalobce uzavřel manželství s předchozí ženou účelově, je na správním orgánu toto prokázat, což se v posuzovaném případě nestalo. Nadto všechno je žalobci záhadou, jak toto dokazuje

účelovost jeho současného manželství. Z naprosto nepochopitelného odůvodnění napadeného rozhodnutí tak vlastně vyplývá to, že kdyby si žalobce vzal kohokoliv za ženu, jednalo by se vždy o obcházení zákona, neboť žalobce se již obcházení zákona jednou dopustil, což je prý skálopevně prokázáno nějakým emailem. Stejně tak je nutno přistupovat ke tvrzení, že se žalobce měl účelově (a dokonce za úplatu) přihlásit k otcovství k jeho nezletilému dítěti. Žádná z těchto tvrzení nebyla žalovaným prokázána na základě relevantních důkazů. Protože žalobce z napadeného rozhodnutí ani z rozhodnutí správního orgánu I. stupně nepochopil, na základě jakých řádně zjištěných skutečností dospěl správní orgán k tomu, že žalobce svým manželstvím obchází zákon (tyto nebyly v napadených rozhodnutích uvedeny), nemůže tyto neuvedené skutečnosti nikterak vyvrátit, ani se jim bránit. Toto samo zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a jeho nezákonnost.

[3] Dále namítá, že se správní orgán I. stupně ani žalovaný dostatečným způsobem nevypořádal s přiměřeností napadeného rozhodnutí s ohledem na možný zásah do rodinného a soukromého života cizince. Je totiž zjevné, že žalobce jako manžel své české manželky, s níž již zhruba 4 roky žije, je nepochybně oprávněn pobývat na území ČR, tak aby o ni mohl řádně pečovat po stránce zdravotní, citové i materiální. Ale s tím se žalovaný skoro vůbec nevypořádal, protože nevysvětlil, v čem spatřuje převahu veřejného zájmu nad zájmem na zachování rodiny, přičemž tento veřejný zájem opřel pouze o reálně vyspekulované protiprávní jednání žalobce, což je naprosto nedostatečné. V dané souvislosti je pak ještě nutné poukázat na rozhodnutí Evropského soudního dvora ze dne 25.07.2008, sp.zn. C-127/08 ve věci Metock a ostatní, kde je výslovně konstatováno, že pokud by nemohl občan Evropské unie rozvíjet svůj normální rodinný život na území členského státu, neboť by nebyl umožněn pobyt jeho rodinným příslušníkům, znamenalo by to zásadní porušení jeho základních práv. Dále je konstatováno, že není rozhodné, kdy a jak rodinný příslušník přicestoval do členského státu a také, zda měl ve státě nebo jiném členském státě legální pobyt. Není také rozhodné, zda příbuzenský vztah vznikl před nebo po příjezdu rodinného příslušníka na území členského státu. To však správní orgán nevzal při svém rozhodování vůbec v potaz.

[4] Žalovaný se k podanému návrhu vyjádřil tak, že s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí, když odkázal na odůvodnění napadeného správního rozhodnutí a uváděl věcně tytéž závěry, jako v tomto rozhodnutí.

[5] Pro posouzení důvodnosti podané žaloby, jejímiž žalobními body je soud vázán, jsou podstatné tyto skutečnosti plynoucí z předloženého správního spisu:

[6] Dne 1. 3. 2011 podal žalobce u odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR žádost o přechodný pobyt na území České republiky.

[7] Dne 21. 5. 2013 vydalo Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky rozhodnutí pod č.j. OAM-3790-42/PP-2011, kterým podle ust. 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců žalobcovu žádost o povolení k přechodnému pobytu zamítlo.

[8] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání.

[9] Dne 21. 5. 2013 vydala Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců jakožto orgán odvolací rozhodnutí pod č.j. MV-77230-3/SO-2013 rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a zároveň potvrzeno prvostupňové rozhodnutí. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že veškeré podklady shromážděné ve správním spise vytváří dostatečně ucelený důkazní řetězec o tom, že manželství žalobce bylo uzavřeno účelově s

cílem získat pro žalobce povolení k přechodnému pobytu. Z činnosti správních orgánů je totiž patrné, že žalobce vstoupil na území ČR nelegálně v roce 2006. Jelikož se žalobce neprokázal žádným platným cestovním dokladem ani vízem, bylo mu dne 30.8. 2006 pod č.j. SCPP-438-7/OV-XII-2006 Oblastním ředitelstvím služby cizinecké policie Ostrava, Oddělením cizinecké policie Vyšní Lhoty uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm c) bodu 1,2 zákona č. 326/1999Sb. , a to na dobu šesti měsíců. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 7.9.2006. Dne 9.1.2007 v rámci výjezdního příkazu podal žalobce na Oddělení cizinecké policie Praha žádost o udělení trvalého pobytu za účelem sloučení rodiny s občanskou ČR, paní xxxxxxxx, se kterou dne xxxxxxxx v Nymburce uzavřel manželství. Žádost o trvalý pobyt byla vedena pod č.j. SCPP-002392/PH-XIII-CI-2007 a dne 28.5.2007 byla zamítnuta z důvodu, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Rozhodnutí o zamítnutí žádosti nabylo právní moci dne 28.8.2007. Dne 4.9.2007 byl žalobci udělen výjezdní příkaz k opuštění území ČR s platností do 8.10.2010. Ale i přesto žalobce z území ČR neodcestoval, tudíž od 9.10.2007 do 10.10.2007 se na území ČR zdržoval neoprávněně. Dne 11.10.2007 podal žalobce u Inspektorátu cizinecké policie Praha žádost o trvalý pobyt za účelem sloučení rodiny s občanem ČR. K žádosti účastník připojil rodný list nezletilého xxxxxxxx. Řízení o žádosti o trvalý pobyt za tímto účelem je v současné době přerušeno podle § 64 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004. Jelikož žalobce dne 26.9.2010 uzavřel manželství s paní xxxxxxxx podal dne 1.3.2011 u Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky žádost o povolení k přechodnému pobytu. Závěr o účelovosti navázání předchozích vztahů k občanům ČR, tj. uzavření manželství s paní xxxxxxxx a určení otcovství k xxxxxxxx se neopírá pouze o výpověď xxxxxxxx. Sám žalobce ve své výpovědi připustil, že s první manželkou nežili společně, dále, že nežil s dítětem ve společné domácnosti a sedm měsíců na něj neplatil výživné. Pokud se tedy jedná o námitku zpochybňující oprávnění správního orgánu hodnotit manželství s xxxxxxxx, tak k tomu může žalovaný pouze podotknout, že správní orgán opírá svůj záměr o uzavření účelového manželství o zhodnocení dosavadního pobytu účastníka řízení na území ČR. Závěr o uzavření sňatku s cílem získat povolení k přechodnému pobytu byl učiněn také na základě vyhodnocení výpovědí žalobce a jeho manželky a okolností uzavření sňatku. Z citovaných protokolů totiž vyplývají rozpory ve výpovědích týkající se především osobních údajů, informací o sobě navzájem, vývoje jejich vzájemného vztahu, průběhu svatebního obřadu a vedení společné domácnosti.

[10] Ve věci samé rozhodl Městský soud v Praze bez nařízení jednání, neboť s tím účastníci vyslovili souhlas (§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“).

[11] Napadené rozhodnutí přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a podle § 75 odst. 1 s. ř. s. přitom vycházel ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

[12] Podle ust. § 87e odst. 1) zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění: „Na zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu se důvody podle § 87d odst. 1 vztahují obdobně. Ministerstvo žádost dále zamítne, jestliže žadatel

a) ohrožuje veřejné zdraví tím, že trpí nemocí uvedenou v požadavcích opatření před zavlečením infekčního onemocnění, pokud k takovému onemocnění došlo do 3 měsíců po vstupu na území,

b) je zařazen do informačního systému smluvních států a příslušný orgán, který žadatele do tohoto systému zařadil, poskytne dodatečné informace, po jejichž vyhodnocení lze mít za to, že trvá důvodné nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit jeho bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek,

c) se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství,

d) se bez vážného důvodu nedostaví k výsledku (§ 169 odst. 2), odmítne vypovídat nebo ve výpovědi uvede nepravdivé skutečnosti, nebo

e) není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a nebo s ním společně nepobývá na území.“.

[13] Zásadní žalobcovou námitkou bylo to, že postup správních orgánů byl vadný, neboť správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci. Soud však nemůže přisvědčit této námitce žalobce, neboť ze správního spisu vyplývá, z jakých důkazů správní orgány při svém rozhodování vycházely, aby skutkový stav zjistily. Těmito důkazy jsou zejména skutečnosti vyplývající ze samostatné činnosti správního orgánu (viz. informační systém - např. správní vyhoštění ze dne 30. 8. 2006 pod č.j. SCPP-438-7/OV-XII-2006, žádost o udělení mezinárodní ochrany, žádost o trvalý pobyt pod č.j. SCPP-002392/PH-XIII-CI-2007, žádost o trvalý pobyt za účelem sloučení rodiny s občanem ČR apod.), dále z provedených pobytových kontrol (ve dnech 5. 6. 2012, 6. 6. 2012, 2. 11. 2012), dále jednání samotného žalobce (okolností uzavření prvního manželství, prohlášení otcovství k nezletilému), a dále z výpovědi účastníků řízení (žalobce a jeho současné ženy, výslech proveden dne 27.8.2012). Z těchto podkladů, který dle názoru soudu vytváří ucelený důkazní řetězec, pak správní orgány vyhodnotily, že „*tvrzená existence rodinných vazeb účastníka řízení na občana České republiky nemá reálný podklad a účelem uzavřeného manželství byla legalizace pobytu účastníka řízení na území České republiky*“, tj. manželství bylo uzavřeno účelově s cílem získat povolení k pobytu.

[14] Ostatně s tímto závěrem se po prostudování celého správního spisu musí ztotožnit rovněž zdejší soud, neboť celkové chování žalobce a okolnosti celého případu tomu jednoznačně nasvědčují (žalobce přicestoval bez pasu a bez víza, vždy těsně předtím, než měl na základě rozhodnutí opustit Českou republiku, se oženil, nebo uznal otcovství jeho dosud neznámému dítěti). Tak například, když byl dne 18. 12. 2006 vydán výjezdní příkaz s dobou platnosti 13. 1. 2007 s uloženou povinností žalobce do této doby opustit Českou republiku, podal žalobce dne 9. 1. 2007 žádost o trvalý pobyt za účelem sloučení rodiny s občankou České republiky, paní xxxxxxxx, s níž se dne 13. 10. 2006 oženil. Rovněž skutečnost, že žalobce do dvou měsíců od svého nelegálního vstupu na území České republiky uzavřel sňatek s českou občankou (žalobce přicestoval do ČR v srpnu 2006 a v říjnu 2006 se již oženil) podle názoru soudu je významným podkladem pro účelovost tohoto postupu ve snaze získání pobytového titulu, a nikoliv uzavření funkční rodiny na zdejším území. Tato pochybnost pak vyplývá rovněž z toho, že žalobce žil v Praze, jeho manželka v Pardubicích, vídali se zřídka a po deseti měsících se rozvedli.

[15] Stejně tomu bylo při určení otcovství, když byl dne 4. 9. 2007 žalobci vydán výjezdní příkaz s dobou platnosti do 8. 10. 2007 s uloženou povinností žalobce do této doby opustit Českou republiku, kdy žalobce podal dne 11. 10. 2007 opět žádost o trvalý pobyt za účelem sloučení rodiny s občanem České republiky, tentokrát za účelem výchovy svého syna xxxxxxxx, kterého měl mít s jeho kamarádkou xxxxxx. Soudu pak opět nezbyvá, než se pozastavit nad tím, že žalobce měl počít dítě s ženou, s níž měl podle své výpovědi udržovat milostný poměr již v době, kdy se teprve před pár dny (možná týdny) oženil s xxxxxxxxx. Sňatek s xxxxxxxx byl uzavřen 13. 10. 2006, přičemž žalobce ve své výpovědi ze dne 27. 8. 2012 uvedl, že „*xxxxxx byla moje přítelkyně, potkali jsme se v září nebo v říjnu 2006, kdy to byla moje kamarádka. Náš partnerský vztah začal v té době, tudíž v září nebo říjnu 2006,*

jezdil jsem za ní do Ústí nad Labem, ale jen příležitostně. xxxxxx se mnou otěhotněla, dítěti je nyní 5 let. xxxxxx mi neřekla, kdy otěhotněla, řekla mi to až po čtyřech měsících, dítě se jmenuje xxxxxxxxx, narodil se v xxxxxxxxx“. Pokud dále žalobce žádal o povolení trvalému pobytu z důvodu jeho záměru starat se o svého nezletilého syna, pak je velmi pochybné, že s matkou nezletilého nežil ve společné domácnosti a neplatil na nezletilého po dobu sedmi měsíců živý.

[16] S ohledem na výše uvedené pak soud nemůže přisvědčit námitce žalobce, podle něhož „*žalobce nechápe, jak toto dokazuje účelovost jeho současného manželství* (myšleno s jeho již druhou ženou xxxxxxxxx)“, neboť dosavadní historie pobytu žalobce tomu zcela logicky nasvědčuje. Zvláště pak za situace, jestliže z výsledku žalobce a jeho současné manželky vyplynulo, že žalobce a jeho žena se ve svých výpovědích rozcházelí ve věcech, které jsou pro manželství a vzájemné soužití manželů zcela zásadní. Z protokolů o výsledku obou manželů je zřejmé, že manželům byly pokládány jednoduché, určité a srozumitelné otázky ohledně situací, které společně prožili, či ohledně osobních a rodinných údajů, které by o sobě jako manželé měli znát. Tak například současná manželka nevěděla, jakou školu její muž vystudoval, kdy vlastně poprvé do země vstoupil, za jakým účelem, jestli měl platná víza, či nikoliv, jestli přiletěl sám, či s někým, nezná okolnosti setkání a vztahu jejího manžela s xxxxxxxxx, matkou jeho dítěte, nebo kolik přesně její manžel vydělává. Takový nesoulad ve výpovědi manželů je u fungujícího manželství velmi překvapivý a spíše nasvědčuje nefunkčnosti takového manželství. Pokud manželka neví, kolik její manžel vydělává s tím, že co se týká peněz, je stejně závislá na svých rodičích, tak tento i další rozpory ve výpovědích žalobce a jeho manželky správní orgány správně vyhodnotily tak, že manželství nenaplňuje definiční znaky manželství, tak, jak je vymezuje zákon o rodině, ale že manželský vztah byl vytvořen pouze účelově s cílem získání povolení k pobytu a že jde tedy pouze o formální svazek. Soud se pak s ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti nemůže zbavit dojmu, že žalobce činí veškeré kroky k tomu, aby mohl za každou cenu zůstat na území České republiky.

[17] Pokud má žalobce za to, že závěry správního orgánu jsou mylné, pak soudu není jasné, z jakého důvodu se žalobce nepokusil názory žalovaného vyvrátit svou procesní aktivitou. Zdejší soud by pak rád poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2013, čj. 6As 30/2013-43, podle něhož „*... je v jeho (žadatelově) vlastním zájmu, aby k podání žádosti a k řízení o ní přistupoval se vši vážností a vyvinul procesní aktivitu ve formě předestření hodnověrných tvrzení a hodnověrných důkazů o nich, neboť pouze z jeho tvrzení, nebo prostřednictvím jím předložených důkazů a učiněných důkazních návrhů může správní orgán v řízení zjistit a ověřit splnění obou podmínek, jež se týkají soukromého a rodinného života žadatele a dalších osob, s nimiž má tvrzený rodinný vztah a s nimiž sdílí společnou domácnost. Možnosti správního orgánu zjišťovat tyto skutečnosti jsou značně omezené, neboť jde o sféru soukromou, pod ochranou základního práva na respektování soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a – při aplikaci na situaci, na níž dopadá unijní úprava čl. 7 Listiny základních práv Evropské unie. Správní orgán v tomto řízení o žádosti může vycházet jen z toho, co uvede a osvědčí žadatel, resp. nemůže dít, než kam jej žadatel (a jeho rodinní příslušníci) v průběhu celého řízení pustí. Iniciativa tak musí přicházet především ze strany žadatele a je pouze na něm, zda poskytne správnímu orgánu hodnověrné informace, prokazující existenci trvalého vztahu obdobného vztahu rodinnému stěžovatele a občana EU. Neochota, nebo nemožnost tvrdit splnění podmínek a prokázat jejich splnění, jde za těchto okolností plně k tíži žadatele a vede (pouze) k tomu, že žadatel se svou žádostí neuspěje“.* Ve světle výše citované judikatury má soud i v projednávané věci za to, že žalobce

nemůže tvrdit, že skutkový stav nebyl správními orgány zjištěn úplně a bez jakýchkoliv pochybností, neboť břemeno tvrzení i břemeno důkazní leželo na žalobci. Možnost správních orgánů zjišťovat informace z rodinného a soukromého života žalobce a jeho manželky jsou značně omezené, neboť jsou závislé na poskytnutých informacích od účastníků. Bylo povinností žalobce a případně jeho manželky společnými silami prokázat, že jejich manželství plní svou společenskou funkci. Ale to by v posuzovaném případě nestalo. Když tak žalobce od začátku tvrdí, že je na něj manželka finančně závislá, tak je nepochopitelné, proč žalobce do správního spisu nezaložil žádné potvrzení zaměstnavatele o tom, kde pracuje, na základě jaké smlouvy (dohody), hodnocení, jaká je jeho náplň funkce, či výše příjmů, z něhož by se dalo usuzovat, jak je schopen finančně zajistit sebe a svou manželku.

[18] Pokud dále žalobce tvrdí, že se žalovaný dostatečným způsobem nevypořádal s přiměřeností napadeného rozhodnutí s ohledem na možný zásah do rodinného a soukromého života cizince, tak k tomu musí soud pouze dodat, že z dikce § 87e odst. 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb. plyne, že posuzování přiměřenosti zamítavého rozhodnutí z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života žadatele má své místo pouze tehdy, jedná-li se o důvod zamítnutí žádosti podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona, tedy je-li důvodem zamítnutí žádosti zjištění, že žadatel ohrožuje veřejné zdraví tím, že trpí závažnou nemocí, pokud takovému onemocnění došlo do 3 měsíců po vstupu na území, což však není případ žalobce. Nicméně v daném případě je zjevné, že žalovaný se konkrétně dopadem rozhodnutí v souladu s článkem 28 odst. 1 Směrnice 2004/38/ES zabýval, a to na str. 13 odůvodnění napadeného správního rozhodnutí, na což soud může odkázat (opakované účelové snahy o vydání povolení k pobytu, formální uznání otcovství k dítěti, nelegální vstup na území, účelové uzavření manželství, formálnost současného manželství).

[19] Soud pak dále uvádí, že je svrchovanou věcí každého státu, jaké určí podmínky pro pobyt cizinců na svém území, což uvedl i Ústavní soud ve svém usnesení ze dne 8. 3. 2000 č.j. IV.ÚS 586/99 („*Není pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou cizinci vstupovat na jeho území, pobývat na něm a případně získat státní občanství. Jinak řečeno, není žádného základního práva, které by suverénní stát mohl porušit tím, že cizinci státní občanství neudělí...*“), a dále např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2004, č.j. 5 Azs 43/2003-38, usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 6. 2004, sp. zn. III.ÚS 260/04 a usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 7. 2005, sp. zn. I.ÚS 38/04. Jak vyplývá z usnesení Ústavního soudu, koncepce právní úpravy zákona o pobytu cizinců celkově vychází z principu suverenity státní moci, je výsostným právem státu určovat podmínky, za kterých mohou cizinci vstupovat a pobývat na území České republiky. Stát prostřednictvím svých orgánů rozhoduje na základě zcela volné správní úvahy, zda cizinci pobyt udělí, či neudělí. Jediné omezení, které správní orgán při této volné úvaze má, je to, aby respektoval základní právní principy správního rozhodování, tedy aby jeho rozhodnutí bylo přezkoumatelné a aby byla vyloučena libovůle při jeho rozhodovací činnosti. Avšak s ohledem na výše uvedené dospěl zdejší soud k názoru, že žalovaný se ve svém rozhodnutí řádně vypořádal se všemi námitkami žalobce, které žalobce ve svém odvolání namítal a uplatňoval, a dostatečně odůvodnil to, na základě jakých poznatků a důkazů založil svou správní úvahu, která nevybočila ze zákonných mezí. Soud dodává, že přestože jsou správní orgány při zjišťování informací ze soukromého a rodinného života účastníků značně omezeny, nashromáždily dostatečné množství podkladů, na základě kterých náležitě zjistily skutkový stav a mohly ve věci rozhodnout. Soud shrnuje, že skutkový stav věci byl zjištěn dostatečným způsobem; na základě skutkového stavu pak žalovaná i správní orgán I. stupně učinili závěr o účelovém uzavření manželství. Napadené rozhodnutí proto není stíženo vadou nepřezkoumatelnosti, jak tvrdí žalobce.

[20] Úplně na závěr pak zdejší soud dodává, že na hodnocení věci nemůže nic změnit ani odkaz na rozsudek Soudního dvora EU ze dne 25. 7. 2008, sp. zn. C-127/08, ve věci *Metock* a ostatní, neboť závěry zde vyslovené byly učiněny za diametrálně odlišných skutkových okolností. Cizinec (v původní věci *Metock*) byl nepochybně rodinným příslušníkem občanky EU, neboť vztah trval 12 let, byl jejím manželem a měl s ní dvě děti. Jeho žádosti o udělení oprávnění k pobytu pak nebylo vyhověno z důvodu nesplnění podmínky předchozího legálního pobytu v jiném členském státě. I v případě ostatních účastníků v uvedené věci se jednalo o cizince, kteří byli manželé občana EU. Předmětem sporu byla úprava, která pro udělení pobytového oprávnění v Irsku vyžadovala, aby i rodinný příslušník občana EU splňoval podmínku předchozího legálního pobytu v jiném členském státě. Stěžovateli citované závěry se tak vztahují právě k této podmínce, kterou však český právní řád neobsahuje. Z předmětného rozsudku tak nelze v nyní posuzovaném případě vyvozovat jakékoliv důsledky. Nehledě na skutečnost, že v bodu 74 – 75 předmětného rozsudku je uvedeno následující: „74 A dále směrnice 2004/38 členské státy nezbavuje veškeré pravomoci v oblasti kontroly vstupu rodinných příslušníků občanů Unie na jejich území. Na základě kapitoly VI uvedené směrnice totiž členské státy mohou, je-li to odůvodněno, odmítnout vstup a pobyt z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví. Takové odmítnutí je přitom založeno na individuálním přezkumu každého jednotlivého případu. 75 Krom toho v souladu s článkem 35 směrnice 2004/38 mohou členské státy přijmout potřebná opatření k odepření, pozastavení nebo odnětí jakéhokoliv práva přiznaného touto směrnicí v případě zneužití práv nebo podvodu, například účelových sňatků, přičemž veškerá taková opatření musí být přiměřená a spojená s procesními zárukami stanovenými v uvedené směrnicí“.

[21] Ze shora uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.

[22] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. a vychází ze skutečnosti, že žalovaný měl na rozdíl od žalobce v řízení úspěch, avšak – jak vyplývá z obsahu spisu – nevynaložil procesní náklady nad míru obvyklou pro výkon státní moci.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. října 2016

JUDr. Ladislav Hejtmánek v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Kotlanová